

Budapestre vonatkozó újságikkal

Osztályozás

351.81

Szerző: *B. Gy.*
 Cím: *Versekkel a rendért!*
 [A Barnabás potyautas dalversenyre]
 Forrás: *Kis Újság*

1949 nov. 16.

Székesfehérvári házinyomda 1926 — 8891
 (Hely) (Idő) (Köt. v. füz.) (Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Lap: *1349 NOV. 16.*
 Megjelent:

Versekkel a rendért! 15.000 pályázó, 42 győztes a potyautas-dalnokversenyen

Ha Páris megért hajdanán egy misét, úgy a Főváros Közlekedési Községi Vállalat (BSZKRT) „Potyautas”-jelmondatpályázatának eredményhirdetése is megért egy művészi műsoros ünnepélyt a Zeneakadémián. Mert a „tét”, amire a játék — ez a pályázat — ment, ugyancsak nem csekély dolog, ha elménkbe vessük, amit előljáróbeszédében ott hallottunk, hogy: azon a pénzen, amit a potyautasok egy esztendő folyamán elbliccelnek, 60 új villamoskocsit vagy 15 kilométernyi új villamosvágányt lehet építeni, ha pedig egy kocsit napi 1500 férőhellyel veszünk és egy év alatt csak 30 munkanapot számítunk, ez közel 30 millió utast, vagyis 30 millió villamosjegyeszetséget jelent!

A BSZKRT — ismerjük el — jól fogta meg ezt a dolgot, mert hiszen pusztán az a tény, hogy a felhívásra több mint

15.000 pályázat

— ennyi jelmondat, vers, rímus — érkezett be, fényesen igazolhatja: a potyautaselleni küzdelmet sikerült valóban tömegmozgalommá fejleszteni. És ebben a „tömegben” — a díjnyertesek foglalkozását nézve — ott találjuk a társadalom minden rétegét és minden korosztályát is:

a legifjabb nyertes

a Bartók Béla-úti általános iskola egyik V. osztályos tanulója, *Vásárhelyi Boldizsár* műegyelemi tanár kisleánva.

Egyébként — a zsűri klasszifikálása szerint — 42-en kaptak jutalmat. Éspedig öten

egész évre

szóló villamos- és autobusz-szabadjegyet: *Róth Lászlóné* Goldbergergyári selyemcsévelő, *Diósi Imre* asztalos, *Fekete Mihály* WM géplakatos, *Orosz László* tisztviselő és *dr. Andor Gyula* orvos. Azután ugyancsak öten kaptak egész évre szóló villamos-szabadjegyet, majd öten egy hónapra szóló villamos-bérletet, végül huszonheten nyertek „heti-kártyát”, ki-ki érdeme: költői érdeme szerint. Sajnos, a díjkiosztó ünnepély közönsége — a Zeneakadémia nagyterme zsúfolásig megtelt velük — az „utólagos bírálatban” nemigen vehetett részt, mert a jutalomátadási aktust meg-megszakító „Halljuk!”-okra csak egyik-másik pályanyertes volt hajlandó a megafon elé állni és „pályaművét” felolvasni, a legtöbben bódogan, vagy szemérmesen elszaladtak. Így a riporter már csak az ünnepély után tudott néhány verset — jelmondatot — feljegyezni, így mindenesetre az első kategóriából a legelső nyertes művet, a *Róth Lászlóné* gyárimunkásnőét:

Jegyvátásnál ne adj százast, tízest, Kalauznak mindég csak apróval fizess, Mert amíg ő vált és még visszaad, Sok potyautással a villamos halad.

De sikerült még a hallban meginterjuvolni a második kategóriából *Scheuer Teréz* ny. postafőellenőrt,

aki a „Szeretnék szántani...” dallamára „szerzett” új szöveget:

*Szeretnék potyázni,
 Jegyet nem váltani,
 Ha kalauz nem jönne
 A markát tartani...*

Így „halászva” a szétszéledő versikékben, az egyik nagyon ismerősen csengett a fülünkben:

*Hová merült el szép szeme világa?
 Az ablakon át mit kutat kedved?
 Vegye elő a pénzárcóját szépen
 És váltsa meg a villamosjegyet!*

És nem tévedtünk: e versikét már csakugyan hallottuk, sőt — láttuk! Igen, az *Őszi Vásárban*, ahol a BSZKRT a fővárosi pavillonban rendezett egy ú. n.

potyautas-sarkot.

Itt „kipellengérezett” nyolc potyautast: nyolc rongybaba figurájában a potyautasok egy-egy típusát, amelyekben a t. közönség többé-kevésbé magára ismerhetett. Nagy híre volt akkoriban ennek a potyautas-sarknak, *Kubicsek Rózi* iparművész nő kacagató rongybabáinak. No és babák mindegyike alatt egy kis versike is volt olvasható: ott, ezek között, olvastuk az ősszel e fenti négy sort; mint most megtudtuk, dr. *Andor orvos* úr szellemes „jelmondatát”.

Végül egy díjnyerést, aki a kiosztáson nem jelent meg, másnap keresett fel a Kis Újság munkatársa a munkahelyén: *Barna Gyula* áruházi dolgozót a Rákóczi-út 12. szám alatt lévő Allami Áruházban. Mi vittük meg neki az örömhírt: nem is tudta, hogy ő is bekerült közlekedésünk koszorús költői közé. Mint mondja, gyakran „születnek” benne rímek, versek, ő maga se tudja hogyan?... Ahogy kijöttünk a ház kapuján, a lépcsőházban egy kis márványtáblán akadott meg a szemünk: „Ezen a helyen állt az egykori Marczibányi-ház, e ház második emeletén lakott Pestén utóljára *Petőfi Sándor* 1849-ben”. Íme — a *genius loci*, mely *Barna Gyula* áruházi dolgozót pont száz évvel később olykor-olykor megihletti...

Mindenesetre a „Potyautas”-jelmondatpályázat „költői” is harcoss költők: egy bizonyos síkon — mondhatnánk: sineken — a rend és a tisztesség harcosai...

B. Gy.